

КШИЩОФ МАЛИНОВСКИ ПОЧИВКАТА НА СЕМЕЙСТВО АТКИНС

Превод от полски: Лина Василева, 1983

chitanka.info

Карол Емануел Аткинс едва-що беше седнал пред телевизора, за да погълне своята всекидневна порция пукотевица и насилие от малкия екран, когато от кухнята надзърна жена му.

— Карол! — тонът ѝ изразяваше едновременно примирение, раздражение и съзнание за факта, че съпругът ѝ в никакъв случай няма да реагира на нейния зов от първото повикване. — Карол! Мога ли да те откъсна за миг?

— Хмм... — отвърна делово Карол Емануел Аткинс, без да отделя поглед от екрана на телевизора. Огънят, който си разменяха двама представители на смъртно враждуващите извънземни цивилизации, успешно заглушаваше думите на госпожа Аткинс.

— Можеш ли за миг да се откъснеш? — кресна съпругата на господин Аткинс, изключвайки звука на телевизора.

— Да — отвърна Аткинс, загубил надежда, че ще бъде оставен на мира. — Мога...

— Искях да разбера дали си решил нещо във връзка с почивката. Тази година бихме могли спокойно да отидем някъде сами. Ана заминава с целия клас на лагер в пръстените на Сатурн...

— Не... Сиреч не зная — Аткинс се чудеше какво да каже. — Не може ли да проведем този разговор малко по-късно? Искях...

Без да обръща внимание на отчаянието, изписано на лицето на съпруга ѝ, Корнелия продължи:

— Една позната днес ми разправяше, че е прекарала чудесен месец в някакъв новооткрит курорт на Венера. Атмосферата била направо великолепна! Лети се кратко, отлитанията са на всеки кръгъл час, а през летния сезон — на двадесет минути. Нямах представа колко го хвалеше... И най-важното — отслабнала е с цели шест кила!

— Мъжът ѝ сигурно е отслабнал още повече — промърмори Аткинс. После добави с висок глас: — Тази година аз не се помръдвам от Земята...

— Как така! Да не мислиш през цялата си отпуска да седиш пред телевизора! И то точно сега, когато Ана...

— Не пред телевизора, а на Земята! — най-неочаквано у господин Аткинс се пробуди диктаторът. Той стана решително от креслото и демонстративно включи отново звука на телевизора. Филмът беше към края си. Отрицателният герой от серията,

деветоръкият и деветокрак жител на планетата Хекатоон се извиваше в предсмъртни конвулсии и пръскаше наоколо виолетова кръв.

Карол Емануел Аткинс поклати одобрително глава и седна. След това от немай-къде, без да се обръща, рече:

— И освен това в средата на другия месец ще се проведе мачът за световно първенство на роботите от серия „К“ с „Железните момчета на Смит“. На всяка цена трябва да го гледам! А на Венера телевизията се лови ужасно лошо. Впрочем до гуша ми дойдоха вече всички тези планетица! От не знам колко години се влачим или сред оранжеви савани, или по тъмносини морета... И докога все така? Вече забравих как изглежда зеленият цвят!

Госпожа Аткинс разбра, че за момента няма да постигне нищо. Само каза с обиден глас:

— Добре, тогава, моля те, решавай сам... Толкова пъти съм те молила...

— Чудесно — с изкуствено бодър глас отвърна Аткинс. — Ще прекараме почивката си на Земята! В края на краищата сега няма кои знае каква навалица, туристическите агенции направо водят бой за всеки клиент. Помисли де, помисли, кога за последен път бяхме в Африка? Или пък в Непал?

— Ох, Карол, позамисли се ти, макар за секунда! Много добре знаеш, че нашият ракетоплан едва се движи! А нали не възнамеряваш да заминем със спидера! Впрочем аз вече го обещах на Ана за екскурзията...

— Защо трябва да се грижим за тези неща? Ще уредим всичко чрез някое туристическо бюро.

Аткинс прекъсна — тъкмо започваха телевизионните новини. Говорителят със зализан перчем се усмихна широко към камерата и започна:

„Добър вечер, драги зрители! Започваме вечерната емисия на новините с най-актуалната тема — отпуските и отдиха. Днес сме четвъртък, двадесет и осми юни, две хиляди и четиринадесета година — така че можем да смятаме летния сезон за открит! — Говорителят отново показа белите си зъби в широка усмивка. — Сигурен съм, че много от вас ще се заинтересуват от туристическата информация, която може да ви бъде полезна, когато решавате къде и как да прекарате почивката си... Предкурортната треска вече е обхванала

жителите на големите метрополи и на спътниковите селища. Туристическите дружества и агенции предлагат кое от кое по-интересно прекарване на свободното време. Между другото дружеството «Милфорд Къмпъни» предлага на клиентите си супербързо прехвърляне с дематериализация в най-отдалечените кътчета на Слънчевата система. Туристическото бюро на Иверт, от своя страна организира серия колективни екскурзии за любителите на традиционната ракетна туристика — екскурзия със звездолет по маршрута на пионерската експедиция на Людомир Плачек преди петнадесет години и на прочутата експедиция на космическия кораб «Трхал» до най-близката планетна система на звездата Волф 359. Въпреки че екскурзията ще се проведе с конвенционален кораб със свръхсветлинна скорост и ще продължи цяла седмица, на адреса на бюрото до днес са пристигнали повече от две хиляди заявки! Неконвенционален начин на пътешествуване предлага и...“

Господин Аткинс измърмори нещо под носа си и изключи телевизора. После пхна ръце в джобовете си и започна да се разхожда из стаята. Спря се при прозореца.

— Лошо ми става, като слушам за тези колективни екскурзии, предаване чрез дематериализация, ултрареакции и тям подобни! Още малко и ще започнат да ни изпращат в пликове, като ни удрят печати, та да не би дядото да се обърка с внука.

— Чудесно — прекъсна го с меден глас госпожа Корнелия. — Какво предлагаш в такъв случай? Имаме само още два дни.

— Ами... какво ще кажеш за Конго? — тихичко промълви Аткинс. — Да... Точно така. Никога не сме били там. Е, и по-евтино ще ни излезе.

Госпожа Аткинс поклати снизходително глава.

— В Конго ли? Чрез туристическо бюро? Че кое бюро урежда в наше време такива неща? Сякаш си паднал от небето, Карол!

— Остави това на мен — твърдо заяви Карол Емануел Аткинс. — Знам едно подобно пътническо бюро. Неотдавна видях рекламата им. Звучеше интересно, нещо като: „И бързо, и евтино — пътешествие във времето и в пространството.“

В неголямото помещение на туристическото бюро нямаше никого, ако не се брои седналият зад бюрото млад бузест човек, който скочи на крака, като зърна Аткинс да влиза.

— Добър ден, господине. С какво можем да ви бъдем полезни?

Аткинс започна стъписано:

— Виждате ли, господине... Аз... Впрочем моята съпруга проявява каприз... Бихме искали да заминем на почивка...

— Каприз ли? Та това е нормално нещо!

— Не, не, един момент — Аткинс се усмихна притеснено. — Работата е там, че ние, разбирате ли, бихме искали да прекараме отпуската си на Земята. Да.

— На Земята ли? — учуди се бузестият. — Хммм... разбира се. Нашето бюро притежава частни линии за магнитни левитори.

— Извинявам се, магнитни... какво? — попита Аткинс.

— Левитори — отвърна онзи гордо. — Само нашата фирма разполага с този тип комуникационни средства! Представете си, господине: вагончета на магнитни възглавници. Много бързо и безопасно транспортно средство. Ние изкупихме всички права...

— Не, не — прекъсна го Карол Аткинс. — Предпочитаме нещо по-традиционно.

— Великолепно — побърза да се съгласи чиновникът. — Ще имаме грижата за всичко. А вече избрали ли сте мястото, където искате да заминете?

— Амии знам ли... Бихме искали някъде в Централна Африка. Да речем, в Конго?

— Чудесно! А кога?

— Е, ако става дума за нас, отпуските ни започват след два дни.

— Превъзходно! Значи в други ден вече сте на път!

Аткинс почти беше взел решение, но все пак предпочете да попита колебливо:

— Господине... Да ви питам... Може да ви се стори смешно, но...

— Но моля ви, питайте смело! — окуражи го бузестият.

— Дали вашето бюро... Тоест... Аз четох вашите реклами... Онова, което там... за времето... сериозно ли е?

— Има си хас! — дръпна се служителят на бюрото. — Сериозно е, и още как! Изпращаме нашите клиенти и в миналото! Вие също ли

бихте искали? Наистина, периодът от време, в който можете да се пренесете в миналото, е доста ограничен и не надминава сто години, обаче нашите досегашни клиенти смятаха, че е достатъчен...

— О, да, да! — побърза да се съгласи Аткинс. — И за нас би бил достатъчен... Но това означава, господине, че вие разполагате с машина на времето, нали?

Бузестият като че се пообърка.

— Ох, господине, това наименование е твърде гръмка за нашето скромно изобретение. Измисли го нашият шеф, в къщи. Нали разбирате, просто хоби, за да има над какво да размишлява. Но действуйа! Действуйа безупречно! Е, какво решавате?

— Съгласен съм! — енергично произнесе Аткинс. — Тръгваме! Ще ви помоля за Конго, някакво малко селище сред природата, но все пак не много отдалечено от цивилизованите области. Годината... да речем, 1920! Бихме искали да заминем за месец и половина. Възможно ли е?

— Естествено, уважаеми господине. За нашата агенция няма невъзможни неща. Всичко за клиента! — завърши патетично бузестият.

Господин Аткинс беше изненадан от своята оперативност. Изненадан и горд. „Все пак — мислеше си, — друго си е мъжкият ум!“

Бузестият действително работеше без грешка. Когато сутринта пристигна за багажа им, госпожа Корнелия още не беше готова. Изнервена от упреците на мъжа и относно количеството на вземания багаж, тя си възвърна доброто настроение едва след като чиновникът замина, благоразположил я към себе си с няколко внимателно подхвърлени комплиментата.

В туристическото бюро ги посрещнаха тържествено. Шефът на фирмата — дребно, плешиво човече — ги заведе в някакво мрачно помещение с четири кабинни, подобни на видеофонични. Вратите им бяха остъклени.

Госпожа Корнелия хвана мъжа си подръка.

— Карол — прошепна. — Малко се страхувам. Дали ще успеем да се върнем от това минало? От Конго? И как те правят всичко това?

„Бъди мъж!“ — премина през главата на Карол Емануел Аткинс. Той овладя треперенето на гласа си и с театрален шепот отвърна:

— Ами... това... естествено! Съвременната техника...

Госпожа Корнелия не го остави да довърши и с още по-тих глас продължи:

— Разбрах, че там живеели различни чудовища. Онези например, хипотамтамите...

— Не хипотамтами, а хипопотами! — сухо я поправи господин Аткинс, като същевременно прогонваше от съзнанието си образа на чудовището от планетата Хекатоон, който въображението му подсказваше. — Освен това те са живеели само в реките! — довърши пренебрежително.

— Готови ли сте? — прекъсна ги шефът на бюрото. — В такъв случай заповядайте, госпожо, в кабината отдясно, а вие, господине, в съседната...

Човечето отвори скърцащите врати на двете кабинни и ги затвори зад гърба на семейство Аткинс. После рече в прикрепения към ревера на сакото му микрофон:

— Когато дойдете на себе си, ще бъдете вече в Конго. И моля ви, да не се страхувате от нищо! Над вас ще бди сътрудник на нашата фирма. Желая ви приятна почивка!

От високоговорителя в кабината на Карол Аткинс се разнесе неговият разтреперан, тих глас:

— Е... хмм... виждате ли, господине, имам още един въпрос. Дали не може да се направи нещо, та да мога там да гледам по телевизията мача на роботите за световната купа? Няма ли да може да изскоча, да речем, за два часа отминалото в наше време?

Шефът очевидно се намери в небрано лозе. Разтри чело с ръка и обясни:

— Съжалявам, но това е практически невъзможно. Предлагам ви нещо друго — след завръщането ви от Конго още веднъж да се върнете в миналото, в деня на мача! И тогава ще видите целия мач на живо, на стадиона, господин Аткинс. Какво ще кажете?

Гласът в мегафончето беше възхитен:

— Не, не! Всичко е просто невероятно! Трябва да знаете, че ще препоръчам бюрото ви на всички свои познати!

Човечето се притесни.

— Страшно сте любезен — прошепна. — Надявам се, че ще останете доволни...

— Е, Корнелия — бодро викна господин Аткинс. — Напред към Конго!

Корнелия Аткинс се отпусна с въздишка на креслото. Шофьорът внесе в жилището последните куфари и си тръгна. Беше стигнал до вратата, когато Карол Аткинс го извика:

— И ви моля още веднъж да кажете на шефа си, че сме ужасно доволни от вашето бюро! Отсега нататък винаги ще се ползуваме от неговите услуги!

Младият човек се поклони любезно и измрънка:

— Много мило от ваша страна, господине! С удоволствие ще му кажа.

Излезе.

— Чудесно беше! — въздъхна още веднъж госпожа Корнелия.

— Аха — потвърди Аткинс. — Последният гол! „К-9“ пикира надолу като ракета! Улови топката още преди наказателното поле!

— Ти наистина ли можеш да мислиш само за работата си и за спорта?

— Не — кисело отговори Карол. — За съжаление трябва да мисля също за теб и за Ана!

Корнелия Аткинс стигна до извода, че все още е рано да се постави съпруга на полагащото му се място в къщи, и отново зарея замечтан поглед през прозореца.

— Незабравими дни! Не помня откога не бях почивала така добре. Чувствувам цялото си тяло толкова леко! А знаеш ли — тя внимателно се вгледа в мъжа си — ти имаш толкова хубав тен! С този тен направо хващаш око!

— Благодаря — процеди той.

— Забеляза ли — продължи Корнелия, — че там горещината не ни досаждаше много? И ти беше фантастичен, когато онзи звяр изскочи от гората право срещу нас! Мислех си, че ще умра от страх!

— Е, е... — обърка се съпругът. — Какъв ти звяр... Беше само една малка антилопа... Съмнявам се дали те изобщо атакуват хората... Какво съм направил — дребна работа...

— Слушай, Карол, а какво беше онова нещо, което видяхме по пътя към града? Вчера? Спомни си, на главния път, едно такова, вдигащо пушилка нещо?

— Автомобил! — с тежест обясни той. — Превозно средство, като нашия спидер... Едно време с него са пътували...

— А аз си мислех — боже, колко съм глупава! Аз си мислех, че е против комарите — засрамено си призна съпругата. — Че е апарат за одимяване — прибави тихичко.

Аткинс беше готов да хвърли към жена си презрителен поглед, обаче в същия миг иззвъня звънецът на входната врата.

— Ох, започва се — промърмори. — Това може да бъде само твоята първа приятелка...

Обаче на вратата се изправи Брет Карпентър, колега на Аткинс от работата му.

— Добър ден, Корнелия! Как си, Карол? — подхвърли той с оживен глас. — Разбрах, че тъкмо сте се върнали от почивка, та рекох да дойда да ви видя и да ви поканя на вечеря. Ще разкажете впечатленията си. В службата говорят какво ли не, истински легенди за вашия курорт, макар че Карол дума не щя да обели преди заминаването ви! Впрочем имате толкова хубав тен, не мислех, че който и да е съвременен човек на Земята ще намери време и място да се попече на слънце. При тая навалица...

— Скъпи — подхвърли небрежно Аткинс, — този път ние просто прекарахме отпуска си преди сто години...

— Моля? — Карпентър не повярва на ушите си. — Питам ви най-сериозно...

— И аз ти отговарям сериозно! Напълно сериозно. В центъра има едно неголямо туристическо бюро. Бюрото на Пауърс. Можеш да надзърнеш някога там...

— Чие бюро? На Пауърс ли? — викна гостът. — Значи още не са пуснали кепенците на този бизнес! Да не би в това бюро да сте прекарвали почивката си в миналото? С помощта на неговата машина на времето?

— Именно — отсече домакинът. — Знам, че е трудно да повярваш, но нищо не ти пречи да опиташ сам... Струва много евтино...

Брет Карпентър избухна в смях. Когато беше в състояние да говори, се отпусна в креслото, след като беше поставил Аткинс да седне срещу него.

— Човече! Ти знаеш ли как изглежда машината на времето на Пауърс? Да не мислиш, че си първият, който е глътнал въдицата? Преди три години около тази история се вдигна такъв шум! Дори за известно време го хвърлиха в затвора! О, да, по онова време вие не бяхте на Земята... И как не са затворили завинаги дюкянчето му! Явно, пак е намерил вратичка...

— Но за какво говориш ти, Брет? — ядоса се госпожа Аткинс. — Какво означава всичко това?

— Знаете ли какво е направил той с вас? Поставил ви е в кабините...

— Точно така — потвърди Аткинс.

— ... а после ви е приспал със специален газ и ви е подложил на телехипноза. Много резултатно и безвредно средство на внушение. Внушил ви е, че сте... а къде трябваше да заминете вие?

— В Конго — изпищя госпожа Корнелия.

— Добре, Конго да бъде. Облъчвал ви е с кварцови лампи, а вие сте смучели тубичките с рибена паста, убедени, че ядете дроб от антилопа гну! Вентилаторът ви е разхлаждал лицата, докато вие сте смятали, че ви лъхва вятърът от саваната! Ей това е била вашата истинска Африка!

— Не вярвам — колебливо се обади Аткинс. — Цялата тази работа не е толкова проста. Впрочем откъде ти знаеш всичко това?

Карпентър се обиди:

— Как откъде! Знам със сигурност! Един мой познат прекарваше при него едномесечния си отпуск. В един момент телехипнотизаторът излязъл от строя и моят познат се свестил на твърдата разръфана кушетка в бюрото на Пауърс.

Той погледна часовника си и стана.

— Трябва да тръгвам. Ще дойдете ли довечера?

Аткинс кимна, напълно смазан.

— А за в бъдеще ще ви дам добър съвет — пътувайте само в настоящето! — подхвърли със злобничка усмивка Брет Карпентър.

— И само като си помисля колко хубаво беше там наистина... — въздъхна госпожа Корнелия Аткинс.

Публикувано в алманах „Спектър’83“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.